

DEBRECENI //

FŐNIX

50. jubileumi szám!

A debreceni református ifjúság művelődési lapja

Megjelenik havonta * VI. évfolyam 3. (50.) szám * 2006. március

Öt év, öt érv, három lehetőség

Kettős jubileumot ünnepel márciusban a Debreceni Főnix: 2001. márciusában indult útjára az újság, és most, éppen ötödik évébe lépve, 2006. márciusban jelenik meg az ötvenedik lapszám. Egy főiskolai diáklap esetében öt év már szinte történelem. Nem is vállalkozom az öt éves történet összefoglalására, inkább kérdést fogalmazok meg: Miért fontos számomra a Főnix, s milyen továbblépési lehetőséget látok benne?

Az első kérdést végiggondolva, öt lényeges érvet találtam.

A Főnix gyakorló terep. Az újság meghatározó szerepet tölt be a kommunikáció szakos hallgatók gyakorlati képzésében. Az újságírás mesterségének elsajátítása folyamat, s a Főnix sokat segít azzal, hogy megjelenési helyet biztosít a hallgatók írásainak az első „szárnypróbálgatásoktól” indulva. Emellett a „kiválasztottak” diákszerkesztőként részt vehetnek a lap készítésében, megismerkedhetnek a szerkesztőségi műhelymunka elemeivel. Gyakorolhatják a lapnál a diákok a tördelést, a fotózást, a képszerkesztést.

A Főnix hagyományörző. Az újságírás legszebb hagyományait ápolja a lap, megtartva azokat a klasszikus műfajokat, melyek mára a sajtóból szinte kikoptak, mint például a portré, a glossza, a jegyzet vagy a tárcsa. A hagyományörzés, ami a Főnixnek indulástól vállalt, s azóta is következetesen képviselt célja, azt jelenti, hogy a szenzációkeltés és a hírvettség helyett törekszik a meglévő értékek megtartására.

A Főnix tanít. Talán meglepő, hogy ezt a szót használom, de a Főnix lapjain szinte átsüt – sok más diáklappal ellentétben – hogy elismeri a felnőttek mesterségbeli tudását és a tanári-tanítói tekintélyt. Minden számból érezhetjük, hogy tanulni akarnak az ide író ifjak az előttük járó generációktól, legyen szó akár hivatásos írókról, újságírókról, képzőművészekről vagy főiskolai oktatókról, akiknek alkotása, tudása, véleménye rendre megjelenik az újság hasábjain. S a Főnix ezt közvetíti a diákság felé.

A Főnix tükör. A Főnix minden hónapban tükröt tesz elénk: ezt tapasztaltuk a főiskolán, így látjuk a képzést, a főiskolai életet, Debrecent, a Nagyvilágot, a diákok helyét szűkebb és tágabb környezetükben. De a Főnix nemcsak a diákoké. Bár a református ifjúság lapjának hirdeti magát, nagyon sok felnőtt olvasója van, „örökifjú” tanárok, újságírók. Én mindig várom a megjelenését, s örömmel veszem kezembe a felelős szerkesztőtől a saját példányomat, melyen mindig ott olvasható a kedveskedő megnevezés: „Völgyesi Mesternek”... Tanártársaimnak üzenem: Vegyük komolyan a diákok lapban megfogalmazott véleményét, meglátásait, hisz ők is komolyan vesznek bennünket, sőt – ami talán még fontosabb – saját magukat is komolyan vesznek!

A Főnix lehetőség. Igen, a Főnixnek nemcsak múltja, de jövője is van. Fejlődési lehetőség rejlik benne, amit érdemes kiaknázni. Csak hármat sorolok: 1. A Főnix még nem vált a kommunikáció szakos hallgatók általánosan elterjedt olvasmányává, bár sokan olvassák. Valamikor kitűzetett egy cél: legyen a Főnix – a 2003-ban megjelent válogatás és az újabb számok – a gyakorlati újságírás általános kötelező irodalmává. Tudjuk, hogy nem lett az máig sem, vizsgáljuk meg miért, s tegyünk további lépéseket érte! 2. A Főnix szerkesztőségébe egyre többen kopogtatnak, de még nem elegendő! Sok íráshoz kedvet érző, íráskészséggel megáldott vagy önkifejezési kényszerrel „megvert” diák még nem kopogtatott. Talán félsz teszi, talán a kapcsolathány, talán több fórum kellene, talán még több bátorítás... 3. A Főnix még nem jutott el mindenkéhez, aki keresztény-keresztyén értékeket vall, aki diák vagy örökifjú, aki hasonlóan gondolkodik újságírásról, kultúráról, hagyományokról.

Lehetséges-e eljuttatni a főiskolai lap üzenetét a potenciális olvasók ezreihez? Igen, van rá megoldás: egy jól működő honlap vagy inkább médiaportál kell. A terv kész, meg kell valósítani!

Dr. Völgyesi Zoltán

A miket pedig néktek írok, imé Isten előtt mondom, hogy nem hazudom.

(Gal 1,20)

3. oldal

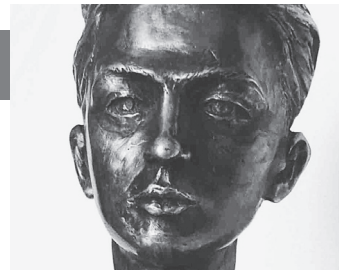
Fedetlen fővel

Miért nézek erre az emberre másképp, mint a társaira? Mit gondoljak róla? Magam sem tudom. Mindennap látom, mindig ugyanott. Egy kérdés nem hagy nyugodni, állandóan itt motoszkál a fejemben: mit keres ő idekinn az utcán? Pont ő. Gyakorlatilag már ismerjük egymást: én mindennap elmegyek mellette, ő mindig megszólít; hát miért ne szólíthatnám meg most én? Az elhatározást tett követte. A villamosmegállótól pár méterre, az egyetem irányában, illedelmesen szólítja meg az arra járókat Biki László, pár forintot kérve.

6. oldal

Őszinte megörökítés

Méltó emléket állítani a történelem nagyjainak, és bemutatni az emberi sorsokat úgy, hogy azok a valóságot és a tényleges személyiséget tükrözzék. Ez a célja Juha Richárd fiatal kortárs szobrászművésznek, akinek tavaly nyitották meg első kiállítását; nemrég pedig a Terror Háza Múzeumban állították ki két munkáját. Mansfeld Péter és Tóth Ilonka '56-os vértanúk személyes története közel áll a művészhez. A róluk készített munkája egy letűnt, kegyetlen kor lenyomata.

6. oldal

Tolerancia nélkül nincs polgári társadalom

Mondhatjuk nyugodtan: beleszületett a történelembe. Szőörnő dr. Antal Ilona, főiskolánk docense, a háború végén látta meg a napvilágot Szatmárnémetiben – amikor az még Magyarországhoz tartozott. Ám menekülniük kellett, és a történelemtanár édesapa – aki később öt évet töltött hadifogságban – Győrben „rakta le” öt édesanyjával, így ott nőtt fel. Ezek után nem kérdés a történelem iránti vonzalom.

Havi aforizmánk

„Már nemcsak a bőr épségének hasznos dolog ebben az országban butának lenni, de előkelő divat is.”

Ady Endre: A mennyeknek országa

Angyal Ádám montázsza

RÖVIDEN

A KOLLÉGIUM BLUES című könyv írójával, Perjessy-Horváth Barnabással találkozhatott a közönség a Debreceni Református Kollégium Dísztermében rendezett „Kollégiumi Esték”-en, március 11-én.

„**MADARORSZÁG**”. Ez a címe Buka László festményének, amelyet a Dóczy Galériában, március 13-án avattak.

FOTÓDOKUMENTÁCIÓS KIÁLLÍTÁS nyílt „Rákóczi és kuruc emlékhelyek Európában” címmel a Nagytemplom Kálvin Toronygalériájában, március 12-én.

DÍSZPOLGÁRI CÍM, PRO URBE-, MECÉNÁS- ÉS SAJTÓDÍJ jutalmazottairól döntött Debrecen képviselő-testülete, a város napja alkalmából. Díszpolgári címet vehet át az áprilisi városnap ünnepségen dr. Bölcskei Gusztáv, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke és Miklóssy Ferenc, a megyei kereskedelmi- és iparkamara elnöke, a KEVIÉP Kft. ügyvezető igazgatója. Pro Urbe Díjat érdemelt ki Fodor András, a Római Katolikus Egyház püspöki helynöke és Halmos Sándor, a Debreceni Zsidó Hitközség ügyvezető igazgatója. Mecénás díjban részesül György Zoltán, a DH-Szerviz Kft. ügyvezető igazgatója és Miskolczi István, a Mimax Bt. vezetője. A város Sajtódíját Tóth Dénes, a Debrecen hetilap szerkesztője veheti át. (deol)

NEMZETKÖZI PEDAGÓGUSKONFERENCIÁT szervez a Magyar Pedagógiai Társaság Hajdú-Bihar és Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei tagozata és a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola, március 24–25-én. A konferencia hangsúlyos feladata a felnőttképzés fejlesztése, a magyar oktatási intézmények s a határon túli magyar ajkú oktatók tapasztalatcseréje. A beszámoló témái érintik a felnőttképzés itthoni és európai helyzetét, a tanárképzés jövőjét, a szellemi és erkölcsi nevelés fontossága, valamint a Bolognai Folyamat által teremtett új lehetőségek hatását is. (deol)

A Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola hírei:

HELYESÍRÁSI VERSENY lesz március 29-én, 16.30-tól, a földszinti 33-as teremben. **MESEMONDÓ VERSENY** lesz április 4-én, 16.30-tól, a 160-as teremben. **SAVALÓ-VERSENY** lesz április 3-án, 16.30-tól, a 301-es teremben.

ERDÉLYI KIRÁNDULÁST szervez a KFRTKF-HÖK sport és kulturális ügyvivője, Magyarosi Árpád. A kirándulás június 1. és 4. között lesz, ha legalább negyvenen jelentkeznek a HÖK-ügyvivőnél (telefon: 20-520-95-74).

Színház: lap, társaság, felmérés

Önálló havilap, Thália társaság, közönség-felmérés – mindez csupán töredéke azoknak a közeljövőben várhatóan megvalósuló elképzeléseknek, amiket a Csokonai Színház új igazgatója, Csányi János terjesztett elő. Március elején egy szakmai beszélgetésen az új terveket és a várható változásokat ismertette.

A vezetés szándéka szerint a következő év elején új helyszínre költözik a Kamaraszínház, mivel a Víg mozi technikai adottságai nem felelnek meg a modern kor igényeinek. Ám a Latinovits Színházra még legalább két évig várunk kell, ezért Csányi János ideiglenes megoldásként könnyűszerkezetes, csarnokjellegű létesítmény megépítését tervezi a belvárosban.

Már az igazgatói pályázat őszi kiírásakor ismertté vált a városvezetés koncepciója: Debreceni Színházi Régió létrehozása, amely várhatóan egy-másfél év múlva valósulhat meg. A Csokonai, a Latinovits Színház és a Vojtina Báb-színház – jogilag és gazdaságilag önálló egységként – alkotja majd a már említett kört. Jövőre, a bemutatásokon kívül, három fesztivál megrendezésére készülnek. Az elsőt várhatóan már az idén ősszel megtartják, az Avignoni Színházi Fesztivál jelenlegi elnöke, Nagy József munkásságának 20. évfordulójára. A februári Deszka-fesztivál elneve-

zésű rendezvény kínálata – többek között – tizenkét új magyar dráma ősbemutatója, valamint a Háy János által vezetett beszélgetéssorozat és felolvasó színház. Jövő tavasszal egy nemzetközi fesztivál megvalósítására vállalkozik a Csokonai Színház direktora.

A nagy költségigényű operaelőadások ezen túl más társulatokkal készülnek közösen, így megoszlanak a kiadások, valamint több helyszínen is játszhatják a darabokat.

Eddig hét koprodukciós szerződést kötöttek, köztük két külföldi színházzal. Április elejére elkészül a közönségfelmérés, mely különböző korú, végzettségű, vidéki és városi nézők igényeit méri fel. Külső szervezési hálózat létrehozása is a tervek közt szerepel, amely Debrecen 30 kilométeres vonzáskörzetében, 40 települést érintene. A vidékiek számára igény szerint akár közvetlen buszjáratok indítását is elképzelhetőnek tartja az igazgató; nem titkolt szándéka ezzel az utóbbi évek csökkenő nézőszámának növelése. A művészek és a közönség közvetlenebb kapcsolata érdekében alakul meg hamarosan a Thália Társaság, havi rendszerességgel szerveznek majd bálakat és más társadalmi eseményeket.

Saját, műsorfűzetként is működő havilapot ad ki szeptembertől a színház. E kiadvány várhatóan a másfél hónap múlva elkészülő megújult honlap része is lesz.

Jelentős károkat okozott a Kölcsey-főiskola vezetékhálózatában az elmúlt hónap hideg időjárása. Ismeretes, hogy január végén az intézmény második emeletének mennyezetében elfagyott a tűzoltórendszer kétcselos vízvezetéke, ennek hatására nagy mennyiségben ömlött a víz a plafonból. A megrongálódott hálózat több tantermet és tanszékét is veszélyeztetett, a szakemberek éberségének köszönhetően azonban hamar sikerült megoldani a problémát.

A hiba elhárítása korántsem volt egyszerű, hiszen hosszú órákon át próbálták elzárni a vízcsapot, s erre az időre a második emeleten kikapcsolták az áramot is. Ez jelentősen megnehezítette több tanszéken dolgozó munkáját. A tantermek napokig használhatatlanná váltak, mivel több teremben – így a 222-esben is – több centiméteres víz állt. A második emeletnek ezt a részét – balesetveszély miatt – teljesen lezárták, hiszen látványosan omlani kezdett a vakolat a mennyezetről, amely könnyen be is szakadhatott

volna. A nagyobb kár elkerülése a szakemberek gyors reakciójának volt köszönhető. A főiskola üzemeltetési elnöke, Papp Sándor szerint az ilyen jellegű váratlan esetekre nem lehet előre felkészülni. – Ha éjszaka, vagy esetleg hétvégén történt volna a baleset, akkor minden bizonnyal jelentősebb kárról beszélhetnénk; részben a szerencsének is köszönhető, hogy tanítási időszakban következett be a baj – mondta az elnök. A baleset észlelése után rögtön statikus véleményét kérték. A kár nagyságát rögtön a helyszínen megállapították, s a helyreállítás körülbelül négy-öt millió forintot igényel majd. Ezt az összeget a biztosító állja.

Dr. Csorba Péter, a KFRTKF rektora elmondta: van vészterv a belátható technikai problémák megoldására, de abban nem szerepel a vízvezeték tetőtéri elfagyása. Ennek bizonyossága, hogy a kárfelmérés és a helyzet normalizálása mindössze fél napot vett igénybe.

Papp Sándor szerint jelenlegi állapotában nem balesetveszélyes a mennyezet, viszont szinte biztos, hogy azt le kell bontani, mivel

Hőseinkre emlékezve

Az 1848-49-es forradalomra és szabadságharcra emlékeztünk a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán. A nemzeti ünnep alkalmából összeállított műsort a főiskola hallgatói és tanárai adták elő március 14-én, a főiskola feldíszített tornateremben.

Petőfi Sándor Nemzeti dalát Bárdos Ede szavalta, míg a régi magyar népdalokból álló csokrot Balogh Renáta énekelte el.

Arany Lajos, a Debreceni Főnix lap szerkesztője ünnepi beszédében a költőt idézte: „A magyar magyarnak lenni elfeled vagy szégyenel...” E sorok kapcsán elmondta: „Miközben például a franciák vagy az olaszok nemzeti nyelvű fel-

iratokkal és nemzeti beszédformával élnek, büszkélkednek, nálunk még mindig tobzódunk az idegen nyelvű feliratok az utcán, a cégek, üzletek megjelöléseiben.”

Hozzátette: Petőfinek óriási életbizalom hatotta át egész életét és költészetét, s bízunk abban, hogy önmagunkra találunk újra – mint költőnk is sürgette. Hátha megérhetjük, amit a franciák, olaszok – és más nemzetek – régen tudnak: az Unióhoz tartozni úgy is lehet, ha közben féltve őrizzük nemzeti identitásunkat. Önazonosságunkat nemcsak e napon, kokárdával, hanem egész esztendőben, egész életünkben köteleességünk őrizni.

Az ünnepségen a néptáncbemutató után fellépett a KFRTKF zenekara, a Dióhéj együttes is.

A határainkon túli magyarok is megemlékeztek az 1848–49-es forradalomról és szabadságharcról. Képünkön kolozsvári teológushallgatók készülnek a felvonulásra. **Orbán László felvétele**

Éberség a fagy ellen

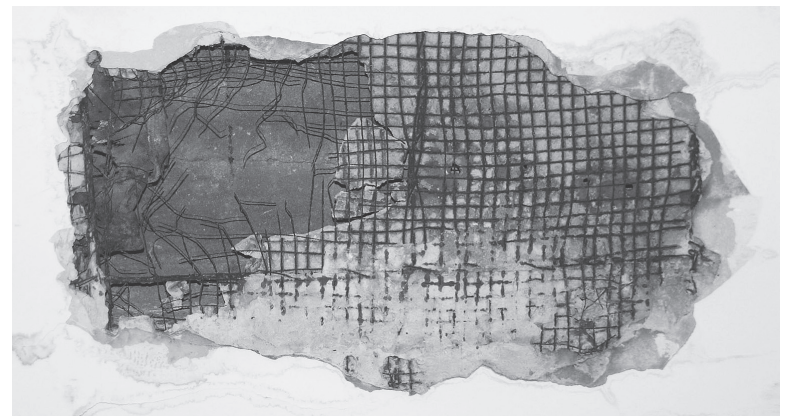
előbb-utóbb megismétlődhet ez a kellemetlen eset. A helyreállítás a tavaszi szünetben várható, a munkálatok várhatóan április közepén fejeződnek majd be.

A természet egyébként már nem először „tréfálta meg” az intézményt. Két éve villám okozott jelentős kárt a főiskola számítógépes hálózatában. Ennek következtében tizenöt gép teljesen tönkrement. Problémák vannak az intézmény gyakorlóiskolájának tetőszerkezetével is: gyakori eset, hogy a tornaterem is beázik. A hasonlóan

jelentős technikai problémákat a főiskola csak külső segítség igénybevételével tudja orvosolni.

A természet okozta baleseteket szinte lehetetlen megelőzni, ugyanakkor a kialakult meghibásodást még csírájában meg lehet szüntetni olyan berendezésekkel, melyek időben jelzik a hiba kialakulását és forrását, ám ezek létesítése jelentős beruházást feltételez. Ezek szükségére a január 25-ei esemény mindenképpen felhívta a figyelmet.

Bögre Zoltán

Angyal Ádám felvétele

Debreceni Főnix

A debreceni református ifjúság művelődési lapja * Megjelenik havonta * Kiadja a **Református Ifjúsági Média Alapítvány** és a **Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola** * Felelős kiadó: **Dr. Csorba Péter**, a KFRTKF főigazgatója

Szerkesztőség: KFRTKF, 4026 Debrecen, Péterfia út 1–7., 221-es terem. Tel.: (52) 518-500/18601 * E-mail: fonixlap@freemail.hu

Felelős szerkesztő: **Arany Lajos** * Tervezőszerkesztő: **Szekeres Tibor** * Hallgatói szerkesztők: **Andriska János** főszerkesztő, **Bögre Zoltán** művészeti szerkesztő, **Szöke Máttyás** tördelőszerkesztő, **Takács Péter Levente** képszerkesztő. **Kéziratokat lemezen várunk. Szövegeket és képeket nem őrzünk meg, nem küldünk vissza.**

* Készült a Litográfia Nyomdában, Debrecenben – felelős vezető: **Vécsei Tibor** * **HU ISSN 1787-7652**

Fedetlen fővel

Hogyne. Persze. Mindig megállok, ha megszólítanak. Ha kérnek, mindig adok. Ha kínálják az újságot, csak azért veszem meg, mert tudom, szükségük van a pénzre. Sajnálom őket. Igen, mindig adok. (Ez nem igaz.) Ugyanolyanok, mint én. Nem különböznek tőlem semmiben. Ugyanúgy nézek rájuk, mint a többi emberre. Hogy is gondolhatnék mást? Nem, nem megyek odébb, ha leül mellém. Nem zavar a fanyar szag. (Hazugság.) Miért nézek erre az emberre másképp, mint a társaira? Mit gondoljak róla? Magam sem tudom. Mindennap látom, mindig ugyanott. Egy kérdés nem hagy nyugodni, állandóan itt motoszkál a fejemben: mit keres ő idekinn az utcán? Pont ő. Gyakorlatilag már ismerjük egymást: én mindennap elmegyek mellette, ő mindig megszólít; hát miért ne szólíthatnám meg most én?

Az elhatározást tett követte. A villamosmegállótól pár méterre, az egyetem irányában, illedelmesen szólítja meg az arra járókat Biki László, pár forintot kérve. Persze nem sok halló füle talál, s még kevesebb adakozóra. Ideges voltam, nem tudtam, hogyan szólítsam meg, s mit fog majd ahhoz szólni, hogy írni szeretnék róla. Nem merem rögtön elé állni, s a megállóból egyenesen odamenni hozzá. Előbb megkerültem a bokrokat, s úgy közeledtem felé. Előttem ment valaki. Őt is leszólította, de nem reagált. Ő erre intelligensen megköszönte a semmit, s bocsánatot kért, hogy zavarta egy fél pillanatra.

Soha nem láttam még senkit így koldulni. Szemernyi irónia sem volt a hangjában. Mikor rám nézett, elmosolyodtam. Talán azért, mert hozzám nem úgy fordult, mint aki kérni akar. Láthatta, hogy most én szeretnék tőle valamit. Csak annyit, hogy meséljen magáról, mondja el, hogyan került ide. Tágra nyílt szemekkel hallgatott, aztán egy kicsit zavarba is jött. Nem sűrűn „zaklatják” ilyesmivel.

– És mikor érne rá csevegni velem egyet? – kérdeztem.

– Kis hölgy, én mindig ráérek! Egy cetlire ráírtam egy időpontot és a nevem, de László közölte velem, hogy fölösleges, mert ő nem szokott elfelejteni semmit. Kikötötte, hogy a nevét pontos i-vel írom, mert ő így szokta. Elbúcsúztunk. Az emberek érdeklődve fordultak felénk, nem megszokott látvány az „ilyen” beszélgetés egy hajléktalannal. Folyamatosan az utolsó mondata járt a fejemben. Mit keres ő az utcán, ha van családja?

Találkoztam egy volt évfolyamtársammal az egyetemi villamosmegállóban, aki látta, hogy egy kéregető emberrel beszélgettem. Érdeklődve nézett rám, mikor oda mentem hozzá. Megkérdeztem, hogy mit gondol erről a hajléktalánról, és szinte számítottam is a válaszára. Érdekes, hogy mindenben ugyanaz fogalmazódik meg vele kapcsolatban: olyan értelmese nek látszik, annyira udvariasan szól az emberekhez, vajon mi okból él az utcán? Van, akivel kellemesen eltársalog, majd mindenki csodálkozva áll előtte.

Hamarosan választ kaptam minden kérdésemre.

• • •

Gyönyörűen sütött a nap, leültünk az egyetem előtti parkban. Már várt. Megjegyezte, hogy hamarabb érkeztem (három perccel). Meg kellett várunk még egy barátját, a legjobb barátját, akit nekem is bemutatott. (Persze el sem kell mondanom, hogy figyeltek most is az emberek!) Tudniillik ő váltotta fel Lászlót a „munkában”, amíg velem beszélgetett. Nagyon barátságos volt ez az ember is, bemutatkozott, de a nevét hamar elfelejtettem. Annyit mondott a barátjáról, hogy majd meglátom, én is nagyon meg fogom kedvelni őt, hisz egy „arany ember”. Mint ha Jókai mondta volna! „Na, majd meglátjuk!” – gondoltam.

Kerestünk egy padot a parkban, egy szemetes kosár állt mellette. Nem bírta ki László, hogy meg ne jegyezze:

– A szemét mellett beszélgetünk; nincs is hely, ahol ne lenne szemét!

Azt hiszem, ezzel a világra célzott.

A padnak, melyet találtunk, egyébként sáros volt az ülőkéje.

– Nem értem a mai fiatalokat! Én sosem ülnek egy pad támlájára, ha kényelmesen helyet foglalhatok az ülőkéjén is! Szerintem ezek a fiatalok a világban érzett kisebbségüket akarják ezzel kompenzálni! Így akarnak nagyobbak látszani.

Erre a megjegyzésre nem tudtam mit felelni, egyre csak az járt a fejemben, hogy ha ez az ember ilyen intelligens, akkor hogy juthatott az utcára?

• • •

Biki László 1945-ben született. Ő volt a kisebbik gyerek, már volt egy fiútestvére. Apját sajnos csak ötévesen ismerte meg, mivel őt katona lévén állandóan messzire szólította a kötelesség. Mikor aztán hazajött, elköltöztek Tiszalökre, ahol '52-ben meg is kezdte az iskolát. Rá egy évre elváltak a szülei. Nagy törést jelentett ez a gyerek életében, hiszen épp hogy csak megismerte az apját. Megszokta, hogy ott van velük folyamatosan, máris széthullott a család. Megint. Igazából sosem volt rendes családja, talán ez lehetett egyik oka annak, hogy később sem tudott végleg megállapodni senkivel.

• • •

Kérem szépen, az az intelligens öreg, rőt szakállú bácsika az egyetemnél egy község főagronómusa volt, mégpedig a Kaposvártól harminc kilométerre levő Mike nevű községben. Háromszor nősült. Elmondása szerint csak az utolsó fele-

ségével „alkottak” gyermekeket; ők az értelmiségi pályát választották. Az apa sokat tud róluk, ők viszont csak annyit: apjuk Debrecenben él. Cím nincs – az mindig változó. László megpróbálta megértetni velem, hogy tartja a kapcsolatot a gyermekeivel, feleségével, tudnak egymásról, ahogy ő mondta: „Belőlem élnek!” Ez volt az a pillanat, amikor hirtelen nem tudtam, hogy sajnáljam, vagy nevessek rajta.

Úgy éreztem, nem őszinte velem, de megpróbáltuk helyre rakni a dolgokat.

– Akkor hogy is van ez? Ön tartja el a családját, miközben önnek nincs fedél a feje felett, és nincs keresete? Ne haragudjon, de ez értelmetlen számomra.

Bevallom, úgy éreztem, jelentősen felnagyítja a dolgokat László, vagy egyáltalán nem is mond igazat. Épp ezért láthatott rajtam egy kis bosszúságot.

– De igen, úgy van, ahogy mondtam. Amikor a miki terme-

lom, kirázott a hideg, ahogy rájuk néztem; még a szemük sem állt jól. Úgy tettem, mintha nem zavarna, mikor közel jöttem hozzánk, de egy kicsit féltem. Lászlóval akartam beszélni: vagy menjen vissza koldulni, vagy engedje meg, hogy ők telepedjenek le a helyére. Kénytelen volt engedni a nyomásnak.

A két férfi elindult, de a tekintetük szikrát hányt felém; nem néztek jó szemmel ezt a kis csevelyt. Abban reménykedtem, hogy nem jegyezték meg az arcomat. Mikor megkérdeztem Lászlót, kik voltak ezek a szép szál emberek, csak úgy jellemezte őket, hogy szemetek, mint ez itt mellettünk...

• • •

Kíváncsi voltam, hogy került ez az ember Debrecenbe olyan mesziről, Mikéről? Abban a pillanatban fátyolos lett a tekintete, komorabb az arca, s csak röviden válaszolt, nagy hallgatás után.

– Mikor elváltam a feleségemtől, el akartam menni, minél távolabb akartam kerülni, így jöttem Debrecenbe, '94-ben. A bátyámék is itt éltek akkor.

Később alkalmi munkákat vállalt, és így tengette az életét. Majd rájött, hogy kár, nem tud sehhol sem megállapodni. Kár így élni, mert szerinte ez nem élet. Kár dolgozni itt is, ott is, kár fenntartani egy lakást, amely nem is az övé, kár így a létért.

Egy ember, aki nem lát mást, csak a jelent, nem néz vissza, nem is akarja látni a múltat, az embereket, akiket maga mögött hagyott. Egy ember, aki csak azt látja, ami van, és ami van, az rossz – neki.

– Miért? – kérdeztem.

A válasz: mert gyenge. Nem tud alkalmazkodni. És ezt férfiasan be is vallja. Nem látom rajta, hogy nagyon bánatná ez a helyzet.

Beletörődött. Ám nemcsak a beletörődés miatt van ez, hanem mert „szereti” ezt a létformát. Ő választotta. Még a bátyja is felajánlotta neki, hogy költözzön hozzájuk, de ő nemet mondott. Megszokta, és nem gondolkodik azon, hogy változtatni kellene rajta. Az a kedves úriember, akit nekem László a legjobb barátjaként mutatott be, most odajött egy percre hozzánk. Nem akart alkalmatlankodni, láttam rajta, egy kicsit zavarban is volt. Csupán annyit kérdezett tőlem, tudom-e, hogy mi az a zsup. „Nem” – feleltem. Annyit tudtam, hogy valamilyen tetőféle, de – mint kiderült –, őt Zsupos Mihálynak hívják, s ezért kérdezte ezt tőlem.

„A zsup rozsszalmából készül” – ezzel is okosabb lettem. Mihály pedig, miután engem felvilágosított, odébbállt – vagyis ült –, így folytathattuk a beszélgetést.

• • •

Miközben beszélgetünk, két ember közeledett felénk. Beval-

Lászlónak van jövedelme. Van, hiszen elmondása szerint még mindig megvannak azok a földek, amelyeket a „téesz”-től kapott. Van egy fél háza, hiszen a harmadik feleségével való közös otthonuk felét, vagyis annak értékét a bíróság a váláskor neki ítélte. Miért él akkor mégis az utcán? Azt hiszem ez az a kérdés, melyet vele kapcsolatban nem győzhetünk elégszer feltenni. Látszólag már választ kaptunk erre, ám józan gondolkodású ember számára ez nem kielégítő.

Azok alapján, amit elmondott nekem, Biki Lászlónak adott a lehetőség, hogy „normális” életet éljen, ám ő ezt nem használja ki; saját válásztása ez. Kérdezhetné az ember: ezek után milyen tervei lehetnek a jövőre nézve – ha egyáltalán képes a jövőbe tekinteni? És képes rá!

Vannak tervei, határozott elképzelése. Erről először nem akart beszélni. Egy darabig húzódozott a témától; végül megsúgta nekem, hogy nem akarja már sokáig folytatni ezt az életet.

– Az a föld, tudja, amit én kaptam, és bérlőnek kiadtam, minden évben termel hasznót, azon kívül, hogy a volt feleségemnek nagy részét oda kell adnom. Neki pedig az a kívánsága, hogy vegyek neki egy ahhoz hasonló lakást, amelyben eddig élt.

Minden hónapban félreteszek valamennyit, s ha elérem azt az összeget, akkor veszek neki egy lakást. Én pedig visszamegyek ugyanoda, ahonnan eljöttem.

Csillogó szemekkel mesélte ezt nekem László; van valami ezek szerint, amiben hisz. Mindezt pedig már egy-két éven belül megvalósítaná. Nem vitás, ki akar törni ebből a létből. Bár sok értelmes ember van a hajléktalanok közt is – ő nem is társul mindenféle részegeskedőkkel, össze-vissza fetregőkkel –, mégis benne van néha a normális élet utáni vágy.

– Például hiányzik néha, hogy meghódítsak egy-egy gyönyörű hölgyet. Bár nem vagyok egy Adonisz külsejű ember, de ha elkezdek beszélni...

És beszélt. Intelligens ember, aki tudja élvezni az életet, ilyen nehéz körülmények között is. Persze ezt csak mi, kívülállók látjuk nehéznek – Lászlónak legalábbis ez a véleménye. Ő valóban jól érzi magát így. Mikor mindketten felálltunk a padról, ismét odajött hozzánk Zsupos Mihály, a legjobb barát, és ezt mondta:

– Látja, kedves hölgy, én megmondtam, hogy megszereti ezt az embert. Ő legalább őszinte, nem úgy, mint a többiek...

S azzal a „többiek”-kel nem a hajléktalanokra célzott...

• • •

Mindketten kezet csókoltak nekem, én pedig megköszöntem, hogy megismerkedhettem velük. Végig a szemembe néztek. Őszinte volt a tekintetük.

Miért van az, hogy akárhányszor megszólít egy hajléktalan az utcán, mindig a szemembe néz? Én pedig sosem nézek vissza. Ő lát engem. Olyannak, amilyen vagyok. Most először néztem vissza – rájuk.

Vasas Katalin

Angyal Ádám felvétele

DARÁZS

Egy a sok közül...

Nemrégiben volt alkalmam kilátogatni egy – számomra kevésbé, de amúgy ismert – magyar zenekar koncertjére. Fogalmam sem volt, milyen érdeklődésű emberek lesznek ott, vagy egyáltalán mire számítsak. Meglepetésemre, erőteljes klikkesedés volt megfigyelhető. Voltak „ret-rós” bemcsisiek, csilli-villi cicababák, a közönség magját képező divat-rockerek, tinibuborékok, és még tudja...

A műsor még el sem kezdődött, amikor a dühöngő közepén egy kupac kuporgó fiatalra lettem figyelmes. Kényelmesen „melegítettek” a koncertre. Az járt a fejében, miért van az, hogy ennyi látszólag különböző ember egyazon együttes

kedvéért van itt. Vagy lehet, hogy a lelkük mélyén egyformák, csupán a külsín változó?

De akkor miért vannak oly nagy előítéllettel egymás iránt? Mikor színpadra lépett a csapat, akkor együtt csápolta a rocker a divatbabával, a tinilány a retro sráccal, szóval teljes volt a stíluskavalkád, a zene élménye összekovácsolta ezt a vegyes társaságot.

De ez a kellemes idill csak ideig-óráig tartott. A koncert végeztével külön-külön távoztak az egyes csoportosulások. Úgy látszik, hogy a zene toleránsná tesz. Bár csak ne érne ez véget az utolsó dallamok elcsendesülésével.

Bencsik Ildikó

Angyal Ádám illusztrációja

KOMMENTÁR

Éljünk alkotmányos jogunkkal!

Sólyom László köztársasági elnök április 9-ére, illetve 23-ára tűzte ki az idei országgyűlési választásokat. E tény hallatára sokan csak a vál-lukat rángatják, mások hevesen és izgatottan politizálni kezdenek. De vajon melyik a helyes magatartás? Természetesen mindenkinek joga úgy élni és vélekedni, ahogy csak akar; ám én mégis Horatius szavával élnék, miszerint csakis az arany középút járható. Az élet megannyi területén alkalmazható ez a filozofikus gondolat, és talán itt is megállja a helyét. Mit jelent ez a gyakorlatban?

Minden magyar állampolgárnak joga és kötelessége – ha a jog másként nem rendelkezik –, hogy a választásokon részt vegyen és szavazzon a különféle pártpolitikát képviselő jelöltekre és pártjukra. A Magyar Köztársaság Alkotmánya a következőképp fogalmaz: „A Magyar Köztársaságban minden hatalom a népé, amely a népszuverenitást választott képviselői útján, valamint közvetlenül gyakorolja.” Ez azt jelenti, hogy érdekeinket és véleményeinket egy megválasztott honatya képviseli. A választópolgárok négyévente nyilváníthatják ki akaratukat, figyelembe véve a

mögöttünk hagyott esztendőket, a sikereket, a kudarcokat, a programokat, illetve azt, hogy jobban, vagy esetleg rosszabbul élünk-e...

És mi fiatalok gyakoroljuk-e alkotmányos jogunkat?

A válasz szerintem igen egyszerű, hiszen minden egyes döntés, amit a Parlamentben meghoznak, az a mi életünket is befolyásolja. Gondoljunk csak az oktatásra, az egészségügyre, a gazdaságra. Így hát joggal vetődik fel bennünk: nélkülünk ne döntsenek! Akaratunkat és véleményünket csak úgy tudjuk érvényesíteni, ha valamelyik pártra szavazunk – itt a nagy dilemma, hogy melyikre? Többfajta megközelítés létezik. Van, aki meggyőződésből, illetve ideológiai alapon szavaz. Mások kizárólag a pártok programjai alapján teszik le voksukat. A felelősség tehát a mi vállunkat is nyomja, hiszen megfontolt és alapos elhatározást kell hoznunk. A választások kimenetelétől függetlenül, aki elmegy szavazni, már jó döntést hozott, hisz' élt alkotmányos jogával.

Élsz-e a demokrácia adta jogoddal, vagy feladod azokat?

„Ez a kérdés, választatok!”

Bihari Szabolcs

Szivárvány-harcosok

Kiskoromban imádtam, mikor meséltek nekem. Nem is volt annál jobb, mikor az otthon melegében valamelyik felnőtt lekapta a legvaskosabb könyvet a polcról, mely könyvnek már színes borítója is izgalmat rejtett, és mesélni kezdett. Kedvenc történeteim telis-tele voltak ámulatba ejtő, messzi tájakkal, bátor és vakmerő hősökkel, kalandorokkal, akik nem féltek harcba szállni a gonosz ellen, és mindig valamilyen nagyszerű cselekedetet hajtottak végre.

Felnőttem, most már az élet mesél, és lám, újra ráakadtam hőseimre, akik ezúttal már nem is olyan elérhetetlenek...

A történet 1971-ben kezdődött, mikor egy maroknyi bátor ember tengerre szállt egy bérelt halászhajóval, hogy tiltakozzanak az amerikai atomtesztek ellen. Akciójuk sikeresnek bizonyult: még ugyanabban az évben a környezetszennyező teszteket leállították. Mottójuk, a „Let's make it a green peace” 35 év alatt az egész földkerekséget bejárta.

Bátrak voltak akkor is, mikor gumicsónakjukkal a bálnák közt manővereztek, farkaszemet nézve a bálnavadászok hegyes szigo-

nyaival. Ennek eredményeképp 1986-ban egy nemzetközi bálnavadászati tilalom lépett érvénybe; de kiharcolták azt is, hogy a nukleáris hulladékokat ne a tengerekbe, óceánokba süllyessék és égessék el; az Antarktison állomást hoztak létre a kontinens védelméért, és az őserdők kiirtása ellen is eredményesen léptek fel.

A '70-es évek közepén egy Cree elnevezésű indián törzs sámánja a „Rainbow Warriors” megtisztelő címet adta nekik. Ez egy „Eyes of Fire” nevű indiánasszony régi jóslásával függ össze: ha a Föld beteg és pusztulni kezd, akkor a világ összes országából az emberek össze fognak jönni, hogy megmenték a Földet a szennyeződéstől és a pusztulástól – ők a Szivárvány-harcosok.

Mára az elszánt, vakmerő hősökkel teli kis csapat nemzetközi szervezetté nőtte ki magát: 39 országban nyitott irodát, 101 országból mintegy két és félmillió magánember támogatja őket anyagilag, hogy minél sikeresebben és eredményesebben szállhassanak harcba a környezetszennyezőkkel szemben. „Gyermekeid 21. századáért harcolsz – pokolba a szabályokkal!” – adta hírül a világnak az

egyik alapító tag, David McTaggart. Ez a Greenpeace.

Mi is a legújabb probléma, ami ellen a „greenpeacesek” felemelték hangjukat? Erős aggodalomra ad okot az a tény, hogy a legfrissebb magyarországi kutatások szerint a magyarfeldolgozott hústermékek igen nagy része tartalmaz genetikailag módosított hozzávalókat. Ez minket igen nagy mértékben érint, hiszen a tej-, tojás- és húsfélék, illetve más állatokból előállított élelmiszerek címkéin hazánkban nem kell feltüntetni a génmódosítás tényét. A címkéken való jelölés a fogyasztók választási szabadságának alapja, mellyel jelenleg mi, vásárlók, nem rendelkezünk.

A Greenpeace aláírásgyűjtő megmozdulást indít „Ön tudja, hogy mit eszik?” címmel. Az elkövetkezendő hetekben további tíz vidéki nagyvárosba is ellátogat, hogy összegyűjtse az egymillió aláírást, felhívva ezzel a figyelmet a termékjelölési hiányosságokra.

Kedvenc történeteim telis-tele voltak bátor és vakmerő hősökkel, akik nem féltek harcba szállni a gonosz ellen.

Vajon mi is szembeszállunk...?

Szabó Beatrix

ÁHÍTAT

Öröm a kereszténységben

„Az Úr küldött engem, hogy jó hírt vigyek a szegényeknek..., az öröm olaját a gyászruha helyett, ujjongást kétségbeesés helyett.” Ézsaiás 61,1-3

Sok tévhit él a kereszténység-gel kapcsolatban. Ezek közül az egyik, hogy a keresztények élete szomorú, keserű, unalmas, örömtelen. Ennek a véleménynek talán sokszor mi magunk vagyunk az okozói. Jól van ez így? Kell, hogy keresztényként besavanyodottak és keserűek legyünk? A válasz a Szentírás alapján egyértelmű: nem.

Jézus Krisztus önmagát az öröm követeként határozta meg,

Ő az öröm olaját akarta osztani, és nem gyászruhát. Nekünk pedig, mint Krisztuskövetőknek, nem gyászruhát kell hordanunk, hanem az öröm illatát árasztanunk.

Pál apostol azt mondja a Filippiekhez írt levélben: „Örüljtek az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljtek!” (Filippi 4,4) Az apostol nyomatékosan buzdít minket az örvendezésre.

A Példabeszédek könyvében azt olvassuk, hogy a „vidám szív a legjobb orvosság, a bánatos lélek, pedig a csontokat is kiszáritja.” (Példabeszédek 17,22)

Ne legyen bánatos a lelkünk, ne legyünk keserűek, mert ha

a szívünkben ott él Jézus Krisztus, akkor az Ő valósága örömet, vidámságot kell hozzon az életünkbe!

„Amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj” – mondja Jézus a Máté evangéliumában. Ha a Megváltó él a szívünkben, az öröm követe, akkor a szánkunk tele kell lennie örvendezéssel, ujjongással.

Isten egyedül az embernek adta a nevetés képességét, nem hanyagolhatjuk a Teremtőnek ezt a nagy ajándékát. Nevezzünk, mosolyogjunk hát sokat, hadd lássa a világ, hogy megtaláltuk az örök öröm, vidámság forrását!

Szilágyi Boglárka

Angyal Ádám felvétele

Lábnymok a porban

Minden nappal tovább szenvedett. A magány szegődött mellé állandó útitársul, épp, mikor szüksége lett volna támogatóra. Körülnézett, és rájött, semmi keresnivalója nincs ebben a világban. Céltalanul bolyongott évek óta, csak azt hitte, van vezérlő cél előtte, van iránytűje az életben. De tévedett... Soha nem volt, nem is lesz. Szemében félelem csillant. Mi lesz velem? Mit hoz a holnap? Melyik esőfelhő hozza már el a megváltást? Félt a holnaptól, a jövőtől, melyet senki sem tudott kifürkészni. Csak ürességet látott maga előtt, üresen kavargtak előtte a gondolatok.

Soha nem is volt különleges, gondolta. Soha nem mondta senki, van benne valami, mi másban nincs. Nem volt, aki igazán szerette volna, nem találta a helyét. Cél nélkül mi nek élni? Miért kell ennyit szenvedni, és még szerencsétlenebbnek éreznie magát, mikor mások boldogságát látja? Mert elhagyta már minden, amiben bízott, mindenki, akiben bízott. Megtagadták, kitagadták, ide-oda dobálták. Megvetették, kigúnyolták, száműzték. Sodorta az élet árja, de nem tudta, hova. Csak ment, ment az úton, de nem nézett se előre, se hátra, csak a lába elé. Nem tudta, honnan jött, és nem tudta, hová megy. Csak egyet tudott: ő van, és szenved.

Csak ballagott a poros úton, magányosan. Fújt a szél. A nyugati szellő híreket suttogott a fülébe, reményeket, melyeket rögtön elvetett, célokat, melyeket nem mert megfogalmazni. Megrázta a fejét, és nem figyelt a remény hangjára, gondolván, az nem az ő sorsa.

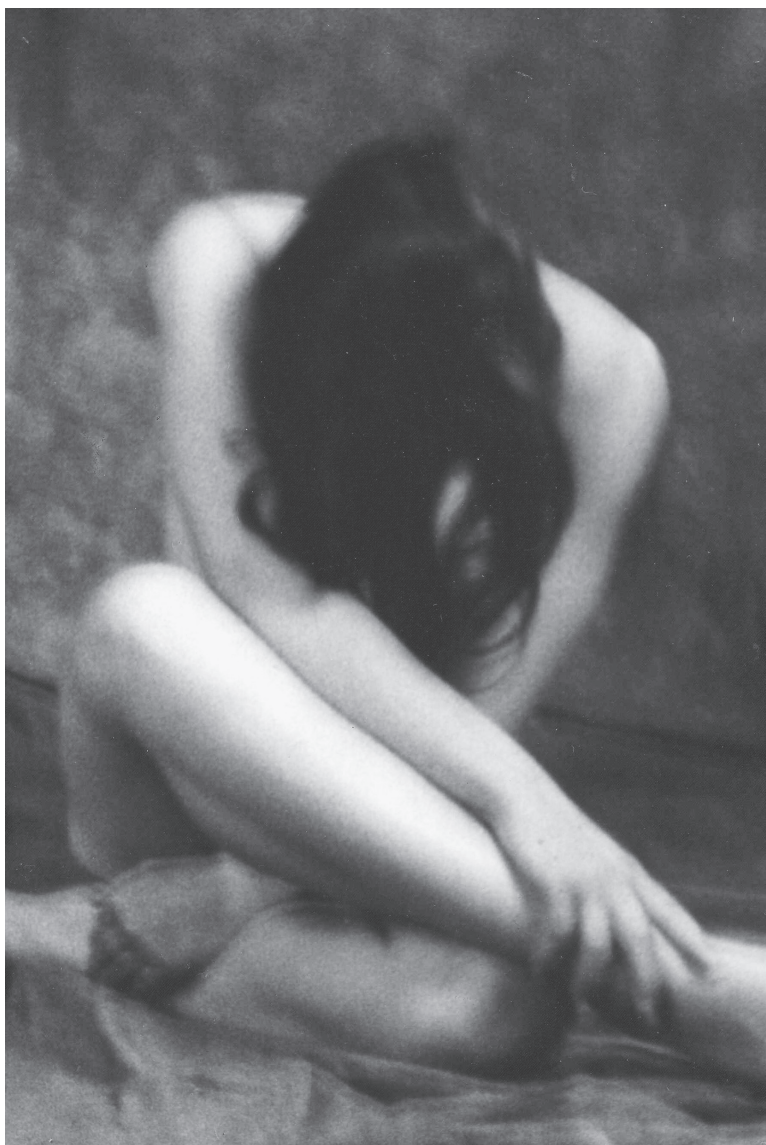
Hirtelen megállt. Megállt, és viszanézett. Lábnymok vezettek végig a sivatagon, ameddig a szem ellátott. Egy pár, kicsi lábnym a hatalmas sivatagban. Lehajolt, és megérintette ujjával a fehér homokot. Ez tehát a múlt, gondolta. Céltalan útkeresés a végtelenben. Felnézett az égre, egyenesen a felte ragyogó Napba.

– Ezt akarod? – kiáltotta.

Felmarkolt egy marék homokot, és a szélbe szórta. Megszilárdult benne az elhatározás. A változást hozó nyugati szél tovább fújdogált a fehér buckák között. Felállt, és továbbindult. De most már nem céltalanul...

Lábnymok a porban. Két lábnym, egymás mellett. Egy embertől származtak, kinek minden egyes lépésével egy újabb lábnym rajzolódott a homokba, a sajátja mellé. És ő boldogan mosolygott az ismeretlenbe, mert már tudta, nincs egyedül, és soha többé nem is lesz...

Zeöld Emese

Birki Bernadett felvétele

Nánási Ágnes Katalin Tűz lánya

Üres csöndek
Fájó foltok
Nem hallasz már
Pedig rikoltok
Zajos álmok
Bennük járok
Örvény magja
Jajok anyja
Én vagyok

Éj!
Féjl!
Lüktet
A kéj!
Húz a bosszú
Fekete lepelben
Táncolok én
A tűz közepén
A szél peremén
A fény tenyerén
Az élet egén

Jajong a lábam
Sikítva tárjam
Szét a karom
Mondjam: akarom
Hogy ölemben bújhass
Mellemen sírhass

Halott!
Én
a fény
lánya
Vagyok!

Add vissza a percekét!

Mi is történik a „nagy bum” után? Az új élet kezdete? A régi elvesztése? A kérdés az, hogy vajon melyik ér többet. Próbáld csak azt mondani: éld át, és megtudod.

Az új feltétlen jobb, mint a régi? Nem biztos. Hát mi az? Biztosan meg kell próbálni, ha az ember meg akarja tudni. Vajon mindenki meg akarja?

Félszeg sikoly...

Nagy művész halt meg azon a napon. Melyiken is? Az új élet első

felvonásán. A nő, persze, azt hitte, számára ez az utolsó. Első jelenetként lánya is halovánnyá vált, homályba borult örökre.

A nő szeme viszont ragyogott – a könnyektől. Ha az ember jobban belenézett, láthatta benne a régi és új világ összes felvonását. Vajon már mindben szerepelt?

Nem...

Az újat még meg kellett írni. De kinek? A zeneszerző, aki eddig írt, immár halott.

A lánya ki a következő szín műzsaája volt, már másé. Már sír... Hát kimaradt belőle? Vagy nem is volt? Ez csak egy rossz álom... akkor... én is az vagyok! Vagyok, aki vagyok? Vagy csak az, aki voltam? Ki mart ki belőlem? Mi maradt belőlem? Csendes magam, az árnyak világában.

Ismeretlen világ. Vagy csak sötét? A szemünk könnyes fényétől nem látjuk, hogy csak előttünk dül zivatar. Csak két cseppet vettem,

kölcsön... vagy az összeset kikölcsönöztem? Véletlenül?... Adták... Pont nekem... Kiváltság, vagy átok? Mi a váltás meg az átkot? Ki...? ...innen...! Légy átkozott...!

Mit hozott? Üres percekét, melyek ahhoz is kevesek, hogy egy napot megtöltsenek.

Ki tölti újra... „ó fájdalom”-mal terhes kelyheket? Mert miután kiürült érzem, hogy csordultig mérgezett. Vagy megérkezett ki üzenettel érkezett? Nem értem mire ez

az igyekezett?! ...Én igyekszem, de hova, is sietek? ...Menekülök halott életem rezzenései elől, de hisz ... én... élek?!

– Minek... vagy Kinek?
– Kinek egyáltalán nem mindegy, hanem egy vagy.
– Én? Ön kért? Vagy önként...? Hazugság!
– Akkor hol az Igazság?
– Nem találom...
– Mert nem is kerested.

Andirkó Zsuzsanna

Fekete Péter és a tavaszi szél

Fekete Pétert, azt hiszem, nem kell bemutatnom senkinek – őt mindenki ismeri. A kártyások nem szeretik, mert belerondít a játékba, vagyis a szerencsébe.

Az Új Korban a nagy „bete noi-re”, a „fekete vadállat”: Fekete Péter – 'kinek társasága egyenlő a csöddel –, különös kedvtelésnek hódol: lelépked a kártyalapról! Persze, karaktere az Idők során mit sem változott: ahol megjelenik, ott leleplez mindenkit, aki hamisságokat cselekszik a nap alatt.

A minap Fekete Péter megint egy furcsa kalandba keveredett...

Minden olyan jól indult, minden olyan ragyogón. Reggel volt, végre friss, üde, új fényekkel teli márciusi reggel; mint egy szippantás a tiszta, harmatos hegyi levegőből. Madárcsicsergésre ébredt, mely hang boldogan szállt; s minden csivitelés, minden fütty az Élet nagy, szent harmóniáját dicsérte. Fekete Péter valamelyik embertől úgy tanulta: ha sokáig nem hallunk madárdalt,

megbetegszünk. Ma reggel ezt ő is elhitte.

Jókedvében rohanni akart, ki a szalonból, csak ki, ki a szabad levegőre! Elég volt már a dohányfüstös, hunyorgató szemű, végtelen éjszákából! „Nem játszani semmilyen szerepet, csak lenni, lenni, mint a madárdal” – gondolta.

Ahogy a bejárati hatalmas üvegajtóhoz ért, gyermeki örömhullámmal öntötték el szívét a beömlő, színarany napsugarak. Úgy esett ki az ajtón, mint akit löknek: perdülve, szinte táncolva röptében. Azonban amint kiért, megtorpant. (Akár egy óvatlan turista, aki leszalad a hegyről, s nem látja az előtte tétovgató halálkatlant, s a szakadék peremén egyensúlyoz.)

Borzalmasan hideg, metsző északi szél sikoltott az arcába.

Járása lelassult. Bármennyire nekifeszült a jeges orkánnak, bármennyire beledől, egyre jobban sodródott – hátrafelé.

– Mi az ördög?! – szitkozódott a foga közt. – Hát tavasz ez?!

Látta, hogy a körülötte lévő emberek is nekifeszülnek, de minden szitkozódásuk ellenére csak dobálja

őket a szél, hátrafelé. Kipirult arccal, visszafelé lejátszott filmkomédiához hasonlóan, egyre távolodtak kitzűzött céljuktól.

Fekete Péter az erdőbe ért, ahol egy szerelmes pár jött vele szembe. Sietve, szinte menekülve haladtak el mellette, télikabátjukat egészen összehúzza. Széltépte, fakó, beteg arccal bámultak rá, vagy inkább csak lopva pillantotak fel, mint a leplezett tolvajok. Mire utánuk nézett, már nem voltak sehol.

Aztán egy nagy emléktáblára lett figyelmes, melyre ráfagyott a hó; úgy festett a kopár fák között, mint az utolsó emlék a végső, nagy háború után. Fekete Péter, akár egy úrruhában kutató felderítő egy kihalt bolygón, elkezdte törölgetni, kapargatni, lesöpörni a táblára fagyott jeges hódarabokat.

„Jó így csendesen nézni a fákat, / Érezni a derűt, mely mindent áthat;” – olvasta az így láthatóvá vált szöveget.

Fekete, ahogy körbenézett a gonosz, tomboló szélben, csak borút érzett, mely mindent áthat. A fák között boszorkányos átokként zörögtek

a letört, fagyott gallyak, s a tavalyi őszi korhadt leveleit egy angyalszerű alakká csavarta össze a szél. A hatalmas szárnyak árnyékot vetettek arcára.

– Menj innen, te rút, őszi szél! – kiáltott az angyalszerű semmire. – Tavaly már meghaltál! Honnan jössz elő, honnan kísérsz ismét, mondd?! – azzal térdre rogyott, és elájult.

Csak alkonyatkor tért magához. Tántorogva tápázkodott fel a zörgő avarból; távolról azt hitte volna az ember, hogy egy részeg csavargó, akinek semmije sincs. A beteg szélben a hópelyhek nem is lefelé estek, hanem felfelé szálltostak.

A közelből beszédet hallott, de nem tudta eldönteni, kik lehetnek – senkit sem látott. A nyelv is, amit beszéltek, érthetetlen volt: néha latinnak tűnt, aztán görögnek, majd hindinek vagy bengálinak, aztán meg teljes halandzsának hallotta.

Amikor egész közel ért, egyetlen szót tudott csak kivenni: „kali-yuga”. Közéledtére a beszélgetés hirtelen abbamaradt. Csak a szél füttyült. Fekete Péter egy fába kapaszkodott, szédelegve dülöngélt, akár egy ré-

szeg szájhős, akiben a korcsmából kijövet bennrekedt valami nagy bölcsesség.

A komor, vaskos fák között egy fehér, angyalszárnyú hóörvény csavarodott egy fekete, csuklyás alak mellett. Fekete Péter tudta, hogy figyelik, kissé szánakozva, a hatalmasok nyugalmával.

– Miért nem távoztok el innen, ősznek és télnek, elmúlnak és halálnak démonai?! – kiáltott rájuk.

A fehér, angyalszárnyú örvény erre mintha vállat vont volna.

– Hát csak ennyi? Vállat vonsz? – kérdezte Fekete, leleplezőn.

– Amikor a Magasságos ügyéről van szó, ti is csak vállat vontok. Érdemeltek hát szép tavaszt? – kérdezett vissza az angyalszárnyú fehérség, s egy hófúvással eltűnt.

Fekete Péter a befagyott Békás-tó fölé hajolt, s a tavaszi szélre gondolt, amely vizet áraszt; s a ki nem pattant virágok fájdalmára. „Ez a tavasz így sehogy sem megy át a történelmen” – tűnődött, s már csak a csodában bízott.

Andriska János

Őszinte megörökítés

Juha Richárd szobrai a Terror Háza Múzeumban

Méltó emléket állítani a történelem nagyjainak, és bemutatni az emberi sorsokat úgy, hogy azok a valóságot és a tényleges személyiséget tükrözzék. Ez a célja Juha Richárd fiatal kortárs szobrászművésznek, akinek tavaly nyitották meg első kiállítását; nemrég pedig a Terror Háza Múzeumban állították ki két munkáját. Mansfeld Péter és Tóth Ilonka '56-os vértanúk személyes története közel áll a művészhez. A róluk készített munkája egy letűnt, kegyetlen kor lenyomata. Ezzel az időszakkal is – mint történelmünk más szeleteivel – farkasszemet kell néznünk, őszintén kell róla beszélnünk.

Juha Richárd a szobrászattal mint alkotói folyamattal még általános iskolában találkozott, ugyanis ekkor felvételt nyert a nyíregyházi művészeti szakközépiskolába, s ott szobrász-bronzöntő szakon tanult. Ez az intézmény nem sokkal később megszűnt, így a Janus Pannonius Tudományegyetem Művészeti Karán tanult tovább. Számára a szobrászművészet nem volt ismeretlen, mivel korábban rendszeresen rajzolt a debreceni Medgyesy-körben, ahol sikerült az alapokat elsajátítania.

● Egy szobrásznak feltétlenül tudnia kell rajzolni?

■ Nagyon fontos, hogy az alkotói munka legelején a művészen megszülessen egy kép arról, mit akar megformálni. Vázlatokat ké-

szít akár egy aktról, akár egy szoborkompozícióról, egyszóval már az elején vizualizálja leendő művét. A rajzolás szerves része, elengedhetetlen kelléke az alkotói folyamatnak. Persze nem úgy rajzol egy szobrász, mint egy grafikus vagy egy festőművész, mindinkább a tömegre, az árnyokra koncentrálnak.

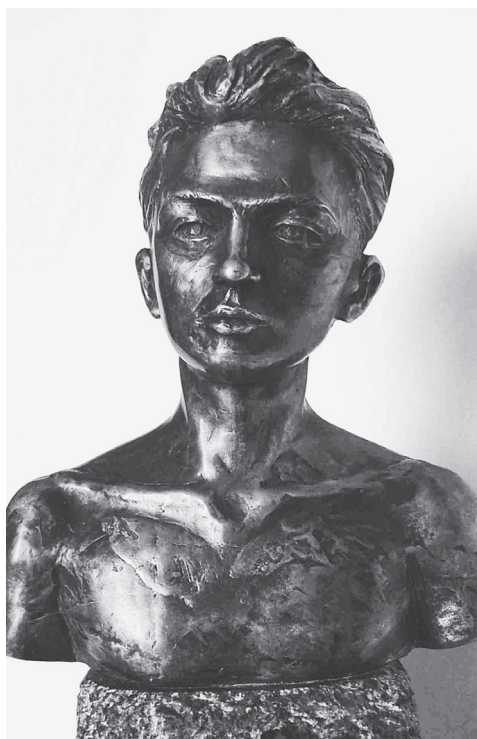
● Milyen témák, karakterek foglalkoztatnak leginkább?

■ Főleg a mintázó szobrászvonalt követőjének vallom magam, ám nem zárkózom el egyik ábrázolási formától sem, ha az őszintén mutatja meg a mondanivalót. A szobrászatnak és az alkotóművészetnek a szépsége: az őszinteség, a személyesség, az, ahogy a művészen átszűrődik a látvány, és ahogy azt egy sajátos formanyelvre lefordítva ábrázolja. Leginkább figurális portrék, alakformálás, kisebb lovasszobrok, plakettek, érmék, kisplasztikák, az emberi tartalom megjelenítése, a hagyomány és a teremtés érdekes együttese foglalkoztat, és ezek jellemzően megjelennek a munkáimban is.

● Szerinted milyen szerepe van ma a szobrászatnak?

■ A szobrász valahogyan történetíró, s számomra nagyon sokat jelent, hogy szülővárosomhoz, Debrecenhez kötődő emberek történetét, és a várossal kapcsolatos események alakulását meséljem el, hiszen a civisváros az én életem-

ben is nagyon fontos helyet tölt be. Debrecen hangulata, református szellemisége különös erővel ösztönöz az alkotó munkára. Éppen ezért kötelességemnek érzem azt, hogy méltó emléket állítsak azoknak

Mansfeld Péter-szobor

az embereknek, akik maradandót alkottak Debrecenben, így készítettem már portrét például Szabó Magdáról és Latinovits Zoltánról is.

● Legutóbbi munkáiban egy nagyon szomorú történetet mesélsz el, s Mansfeld Péter és Tóth Ilonka '56-os vértanúkról készített portréidat a Terror Háza Múzeumban is kiállították. Tóth

Ilonka mellett miért éppen a tizennyolc évesen mártírhaltalt halt fiatalember karakterét formáltad meg?

■ Mansfeld Péter történetét két-három évvel ezelőtt ismertem meg, s nagyon megragadott a tragédiája. Még nem volt tizennyolc éves, amikor igazságtalanul, egy még igazságtalanabb rendszer lázadójaként bebörtönözték, megvárták, míg betölti a tizennyolcadik életévét, majd kivégezték. Azzal, hogy ezt a pesti srácot meztelen felsőtesttel ábrázoltam, a kiszolgáltatottságot, a derékba tört életút fájdalmát igyekeztem kifejezni, szemében pedig azt a gyermeki-suhanci dacot akartam megformálni, ahogyan a kivégzőosztagra tekintethetett. Igyekeztem személyük jelentőségéhez mérten emléket állítani a két vértanúnak, s történetük megértéséhez, illetve tanulságához talán a Terror Háza Múzeum a legjobb hely. Egy szobrásznak mindenképpen politikailag függetlennek kell maradnia, s a Terror Házában kiállítani igazi megtiszteltetés.

● A Mansfeld Pétert ábrázoló szobor szeméből árad a dac, az igazságtalanság elleni lázadás, a reménytelenség érzése. Fontos egy szoborportrén a tekintet?

■ A szobor feladata elsősorban az, hogy ne csak geometriai paramétereiben modellezze az adott figurát, az emberi arcot, hanem érzélemmel és mondanivalóval töltsse

Juha Richárd

meg. Jelen esetben ez itt a legfontosabb.

● Ha a szobrász történelmi témát örökít meg, mire kell figyelnie?

■ A saját erkölcsi értékeit mindenképpen szem előtt kell tartania, s mivel ezek a témák főként felkérésre érkeznek az alkotókhoz, értékrendjének és elveinek megfelelően kell a munkát megválasztania. Ugyanakkor tájékozódnia kell a témáról, ihletet kell merítenie belőle. El kell utaznia abba a korbá-

● Beszélhetünk napjainkban irányzatokról?

■ Nem ragaszkodom az éppen aktuális trendekhez. Nem annak a híve vagyok, hogy új „hangjegyeket” kell kitalálni, inkább úgy vélem, a rendelkezésre álló lehetőségekből kell harmonikus alkotásokat létrehozni. Az adott kor mindig megmutatja magát az alkotásokon.

Bögre Zoltán

Tolerancia nélkül nincs polgári társadalom

Portré Szőörnő dr. Antal Ilona tanárnőről

Mondhatjuk nyugodtan: beleszületett a történelembe. Szőörnő dr. Antal Ilona, főiskolánk docense, a háború végén látta meg a napvilágot Szatmárnémetiben – amikor az még Magyarországhoz tartozott. Ám menekülniük kellett, és a történelemtanárré edesapa – aki később öt évet töltött hadifogságban – Győrben „rakta le” öt edesanyjával, így ott nőtt fel. Ezek után nem kérdés a történelem iránti vonzalom.

Nyolcadikos korától nyaranta a győri Xantus János Múzeumban dolgozott. Ott nemcsak a római korról, hanem a céhekkel is közelebbi kapcsolatba került.

Harmadikos gimnazistaként történelmi Ki mit tud?-vetélkedőn harmadik helyezést ért el, így az érettségi befejeztével bármely egyetem történelem szakára besétálhatott. Így került a Debreceni Egyetemre (akkor még Kossuth Lajos Tudományegyetem). És hogy melyik volt a másik szak? Természetesen a magyar.

Hiába volt háború, és kellett menekülni, a könyvek mindig ott voltak. A Jókai-összes, a Révai Nagy Lexikona, Mikszáth, Móricz és a kor többi klasszikusa. – Azonban az irodalom az élet minden szakaszában mást és mást üzen, ez az, ami gátat szab az irodalom tanításának,

például középiskolában – mondja. – A történelem az más: a történelemben ott vannak a tények – azok a makacs tények –, amelyeket megmáskítani nem lehet. Ha azt az ember megtanítja, akkor a hallgató azt értékelheti, utána olvashat, kialakíthat magában egy világlépet.

Az egyetemen végzetek közül a legjobb eredményű öt kapta a legjobb munkahelyet, a többieknek, pedig ami jut, így kicsit el is szomorodott, mivel szakmunkásképzőbe került mint magyar-történelem szakos tanár.

Ez, mint kiderült, jó lecke volt, hiszen az egyetemi oktatásnak nem volt erőssége a módszertan és a pedagógia, s így itt tanulta meg, hogyan kell igazából tanítani. Akkor még hetente 33 órát tanított, s a diákok nagyon hálásak voltak. – Társak voltak a tanulásban, s ha ez nincs, akkor nem juthatunk előre.

Aztán a negyedik évben a városi középiskolai szakreferenssé nevezték ki, azaz tanulmányi felügyelő lett. Három évig dolgozott ebben a munkakörben, azonban rájött: ő tanítani akar. – Kutya rossz dolog hivatalnoknak lenni! – mondta. Elege lett a „Kinek jelentsük, hogy

a csap elromlott?” című történetekből. Így fele pénzért, de jelentkezett a főiskola filozófia tanársági állására. Ekkor kezdte le az ELTE filozófia szakát, ahol Anselm Évánál a tolerancia és az önzés té-

TPL felvétele

makörében írta szakdolgozatát. Ez az a téma, amely a történelemben is leginkább foglalkoztatja. – Tolerancia nélkül nincs polgári társadalom. Tisztelni kell mások nézeteit. A

mai fiataloknak előítéleteik vannak, pedig nem szabad elviselni, eltűnni, hogy bárkit kirekesszünk. A mi népünk azért olyan tehetséges, mert annyi néppel érintkezett, keveredett. Ezért éltünk túl mindent. Így a tolerancia hozzátartozik a polgári léthez.

Attól senki nem lett polgár, hogy 1989-ben kikiáltottuk a köztársaságot. Az angol polgár már négyszáz éve tanulja a polgári létet, mi pedig ennek még nagyon a kezdetén vagyunk. Az, amit Márai Sándor írt az Egy polgár valómásaiban, számunkra még a távoli jövő, de egyszer biztosan elérjük.

El kell fogadni a másikat, hinni kell a közösség erejében, s így tudunk változtatni a dolgokon. Jogainkat is akkor követeljük, ha teljesítettük a kötelességeinket, a családdal, a munkahellyel és a hazával szemben. Nem attól magyar valaki, hogy derékig érő karkardát hord, hanem hogy tesz valamit a hazájáért.

S hogy mit segíthet ebben a történelem?

– Aki ismeri a történelmet, azt nem lehet manipulálni, befolyásolni; az szabad ember, szabad gondolatokkal. Sajnos azonban a mai Magyarországon több a törté-

nelemértő, mint a történelemtudó ember.

Visszaevezve a történelem vizeire, kiderül, hogy a rendszerváltás óta van egy mag, akiket érdekel a történelem, és szívesen foglalkozik vele. Azonban ez szűkréteg ahhoz képest, amit vártak annak idején, hiszen nekik csak 1945-ig tanították az eseményeket. – Ma már nehéz lépést tartani, a frissebbnél frissebb dolgokkal.

Megjelentek a szélsőségek is, ez önmagában nem baj, csak nem szabad elcsúszni rajta. Több oldalról meg kell nézni a dolgokat, és persze ott vannak azok a bizonyos tények: semmit nem szabad elhallgatni, hiszen a demokrácia lényege, hogy az ember választ. Ahol csak egy lehetőség van, az nem demokrácia. Csak az válhat szabad emberré, aki tud választani.

– A jövőt tekintve optimista vagyok, hiszem, hogy az unokám igazi polgári társadalomban fog felnőtté válni. Most meg kell küzdeni a kapitalizmus kezdeti időszakával, a felhalmozással. A szociális háló még nem fejlődött ki, amely kiegyenlítettetné a nagy különbségeket.

Azonban hit nélkül nem lehet élni, és én hiszem, hogy az utánunk jövőnek tisztességesebb világuk lesz.

Takács Péter Levente

„Mindig tudok újat tanulni”

Wing Tsun – mesterfokon

Kilenc év után kapta meg az első Wing Tsun kung-fu mesterfokozatot Fekete László, a KFRTKF másodéves kommunikáció és informatikus könyvtáros szakos hallgatója. Célja, hogy tökéletesítse tudását, és hogy mindent elsajátítson ezzel a harcművészettel kapcsolatban. Kíváncsiak voltunk rá, miért...

● *Mi fogott meg ebben a harcművészetben?*

■ Hatodikos koromban ismerkedtem meg ezzel a harcművészeti stílussal, de általam eddig ismert stílusok közül technikailag ez a legkövetkező. Testnevelés órán oktatták, megtetszett, és rájöttem: erre van szükségem. Azelőtt próbálkoztam focival, illetve más hasonló sportágakkal, de rájöttem, hogy az nem az én világom. A Wing Tsunban megtaláltam a számításomat. Valójában azért kezdtem el, hogy saját magamat meg tudjam védeni, de egy idő után ez átalakult egyfajta hobbivá. Kilenc év után sem untam meg, mert még mindig tudok újat tanulni. Tetszett még, hogy nem tudtam olyan kérdést feltenni a Wing Tsunnal kapcsolatban, amire ne kaptam volna választ a mesteremtől. Nincs olyan technika, amelyet a másik ne tudna legyőzni.

Az egymás elleni küzdelmet nem az erő dönti el, hanem a technikai tudásszint és a gyorsaság.

● *Ki készítette fel a mestervizsgára?*

■ A mesterem, Sifu Széll Gábor, akinél tanulok, illetve a kecskeméti mesterredzéseken Dai Sifu Márai Norbert.

● *Milből állt a vizsga?*

■ Először formagyakorlatokat kellett végrehajtani, majd páros gyakorlatokat, a Wing Tsunra jellemző reflexfejlesztő gyakorlatot, a Chi-Sau-t. A végén pedig volt egy szabad küzdelem.

● *Hány mesterfokozat létezik?*

■ Összesen tizenkettő létezik. Az utolsót halála után kapja meg az ember, ami tulajdonképpen egy tiszteletbeli cím, a tizenegyediket pedig akkor, ha a tanítástól már visszavonult. Magyarországon és egész Kelet-Európában egyedül Dai Sifu Márai Norbert rendelkezik a hetedik mesterfokozattal. A mesterem, Sifu Széll Gábor, az ötödik mesterfokozatban van.

● *Csak a mestereknek, vagy mindenkinek van megszólítása?*

■ Mindenkinek van, aki gyakorolja a Wing Tsunt. Tudásszintnek és a mester-tanítvány viszonynak megfelelően van a megszólítás; ezt a hagyományt Kínából vették át, ezek a családi rendszer kínai meg-

Angyal Ádám felvétele

felelői. A viszony is olyan, mint apa és fia között. A tanítvány tiszteli a mesterét, de ez fordítva is igaz, mint ahogy a családon belül is megadják egymásnak a tiszteletet.

● *Neked mi a megszólításod?*

■ Si-hing Fekete László, és edzésen csak így szólíthatnak meg.

● *Naponta jársz edzeni?*

■ Legkevesebb hetente kétszer járok, de ezenkívül még ott vannak a hétfégi tréningek, a vasárnaponkénti országos mesterredzés Kec-

keméten, illetve minden hónapban van egy mesterredzés szülővárosomban, Derecskén.

● *Hogyan zajlik az edzés?*

■ Tradicionális köszöntéssel kezdünk. Ezt követik az úgynevezett formagyakorlatok és a levegőben végrehajtott különböző bázisgyakorlatok. Utána páros gyakorlatok következnek, a végén pedig egy rövid erősítés.

● *A tudásszint az öltözékből hogyan tükröződik?*

■ A tanulók színe a fehér, a mestereké pedig a fekete. Nálunk a tanulóknak fehér pólójuk és fekete nadrágjuk van, a haladók öltözéke is ugyanez, de nekik van egy fekete csík a pólójuk szegélyén. Aki már instruktorként, fekete pólót kap. A mestervizsga előtt mindenkinek kötelező lejárni a mesterek edzésére. Miután sikerült a vizsga, megkapja a mesterruhát, amely egy fekete nadrágból és a hozzá illő tradicionális kínai öltözékből, a mesterkabátból áll.

● *Milyen szabályokat kell betartanotok, hogyan folynak az edzéseken a küzdelmek?*

■ A Wing Tsun teljes mértékben az utcai önvédelemre építi a technikáit, tehát szabályok nincsenek. Edzésen azért vigyázunk a másikkal. Igyekszünk olyan pontokat megcélolni, amelyek nem lehet edzeni, úgymint a szem, az orr, a gége. Edzésen ezeket nem ütjük meg, hanem csak jelezzük, hogy oda ütöttünk.

● *Most, hogy sikerült elérni az első mesterfokozatot mi az, ami motivál téged?*

■ Szeretném elérni a második mesterfokozatot. Nincs megállás, folyamatosan tanulok, hogy elérjem a céljaimat.

Oláh Ákos

Az emberi test szépségét megformáló sportág

Fitness – testépítés. Ma egyre több embert vonzanak az edzőtermek, az aerobikórák, „minden sarkon” láthatjuk a feliratokat: Fitness, Cardio Fitness; számtalan wellneszközpont várja a megújulni vágyókat, aerobikórák sora csalogatja a fogyni akarókat, színvonalasan képzett edzők segítik az izmosodni kívánókat. Pedig volt idő, mikor még nem létezett korunk forradalmian hódító sportága. Hogyan indult el útján, s vált az egyik legnépszerűbb mozgásformává? Erről a Magyar Testépítő és Fitness Szövetség elnökével, Huber Istvánnal beszélgettem, aki tájékoztatott az ideai fitnessélet legszínvonalasabb eseményeiről.

● *Kezdjük az elején. Hogyan és mikor került kapcsolatba a testépítéssel és fitnessszel mint sportággal?*

■ Ez nagyon régen történt, 1975-ben. Előtte évekig sportoltam, bokszoltam. Megláttam egy fiatal srácot, amint súlyozós edzéseket végzett; nagyon megtetszett, izgalmasnak tűnt. '92-'93 körül még nem volt Magyarországon fitness, még a világban sem ismerték, csak a női testépítést. Ebben az időben kimentem Szlovákiába egy versenyre – akkor még Csehszlovákia volt –, és ott egy barátom, aki a szlovák szövetségben dolgozott, azt mondta: képzeld el, valami újat találtak ki Arnolddal, és még nem tudják pontosan, mi lesz, csak azt, hogy fitness néven fog futni, és hölgyek fognak zenére „aerobiktornázni”. Kérdeztek, hogy segít-e ebben. Mondtam neki, hogy persze, ez elképesztő jó.

● *Hogyan vált közismertté és hódította meg az egész világot ez az „elképesztően jó” sportág?*

■ Az akkori franciaországi EB-n még csak öt lány indult, köztük volt – ma már az évtizedes fitnessversenyzőjének titulált – Major Tímea, aki még akkor fiatal kislány volt. Szép lassan alakult ki a fitnessvonal.

● *...és a fitness a férfiak körében is népszerűvé vált.*

■ Így van. Elkezdünk dolgozni rajta, s ekkor mondtam nekik, hogy el is indulok egy ilyen versenyen. Érdemes volt, második lettem.

● *Versenyzőként – ezen kívül is – is szép sikereket aratott. Melyek voltak a legjobb eredmények, amelyeket magamögött tudhat?*

■ Tizenhárom évig űztem versenyszerűen e sportágot. Voltam az Európa-kupa győztese, részt vettem nemzetközi fitnessversenyeken, többször voltam magyar bajnok. Akkor még nagyon kevés lehetőség nyílt egy versenyző előtt.

● *Miért hagyta abba a versenyzést?*

■ Nem úgy mondanám, hogy abbahagytam. Nem érte meg tovább versenyezni. Amit el akartam érni, elértem. A versenyzőknek egy bizonyos idő után tudomásul kell venniük: vannak határai a sportnak. A fiataloknak kell nagyon jó eredményeket elérniük.

● *Nyilván hosszú utat kellett megjárnia ahhoz, hogy a Magyar Testépítő és Fitness Szövetség elnökévé váljon. Melyek voltak az állomások ezen az úton?*

■ Valóban hosszú út volt. Kezdődött a versenyzői időszak, amikor csak az lebegett a szemem előtt, hogy minél jobb eredményt érjek el. Az nem érdekelt, hogy más sikeres-e. Azt gondoltam, mögöttem lehet bárki, de előttem ne legyen senki. Alapvetően önző dolog a versenyzés. A versenyző nem tesz a sportért semmit, ő csak magáért tesz mindent. A sportolók mindig azt mondják, ők mennyit tesznek a sportért. Én meg azt felelem erre: semmit nem teszel a sportért, te sportoló vagy, magadért teszed. A sportért a sportvezetők tesznek.

● *Elérkeztünk a következő állomáshoz. Hogyan vált sportvezetővé?*

■ Mikor abbahagytam a versenyzést, rögtön szerencsém volt. Az előző elnök megkért, hogy legyenek az edzőbizottság elnöke, mert oktatni kellene az akkori edzőket. Majd felkért, hogy irányítsam az egész szakágot. Elvállaltam.

● *Hogyan került a magyar szövetség elnöki székébe?*

■ Négy évvel ezelőtt, az előző elnök, Szabó Péter halála utáni választáson rám szavaztak az elnökség tagjai, így lettem elnök.

● *Bizonyára nagyon sok munkával jár ez a pozíció. A versenyek szervezése is az elnök feladatkörébe tartozik?*

■ Az elnökség feladatkörébe tartozik. Az elnök csak felügyeli az

elnökség munkáját, valamint tartja a kapcsolatot az IFBB-vel, vagyis a Nemzetközi Testépítő és Fitness Szövetséggel. Szerencsére a szövetség pozitív véleménnyel van a magyarokról, nem csak a felkészültségünkben, hanem sportdiplomáciai kérdésekben is.

● *Hogyan zajlik egy verseny megszervezése?*

■ Először is, tudni kell, hogy mi a cél. Ha az a cél, hogy pénzt keressen az ember, akkor ne fitnessversenyt rendezzen.

● *Mi a motiváció?*

■ Mi a versenyzőkért tesszük, s mindig van szponzor, aki ezen a vonalon szeretne megjelenni, s ennél fogva támogatást nyújt. Ilyenek a táplálék-kiegészítők, valamint az energiatartalékok és ásványvizetek forgalmazói cégek.

● *Ez év áprilisában is lesz egy verseny. Mit lehet erről tudni?*

■ Az év legnagyobb versenye lesz, két napon át tart, Európa-bajnoksági szinten.

● *Bizonyára sokan szeretnék a sportággal versenyszerűen is foglalkozni. Milyen feltételei vannak, hogy valaki indulhasson versenyen?*

■ Először is, jelentkezni kell. Közölni kell azt is, hogy egyéni indul, vagy valamelyik klubnak a versenyzője, ezenkívül megfelelő, színpadképes megjelenést kell nyújtani.

● *A megfelelő megjelenésen mit ért?*

■ Minden szempontból azt, ami az emberi szépség megfelelő lehetőségeit teremti meg. Mivel a

Ha az a cél, hogy pénzt keressen az ember, akkor ne fitnessversenyt rendezzen.

Tizenhárom évig űztem versenyszerűen e sportágot

sport mindig igényli, hogy a lehető legjobb tudásunkat nyújtsuk, mi is megköveteljük, hogy a lehető legjobban felkészült sportolók jöjjenek. Szigorúnak kell lenni. Meg kell felelni a doppingvizsgálatoknak, ha vizsgálat van, akkor menni kell. Egy-két probléma előfordul, én nem tartom azt az embert rosszabbnak, akivel megesett ilyesmi. Volt már olyan, hogy a versenyző hat kávét ivott, és kimutatták, hogy túl sok koffein volt a szervezetében.

● *Mi várható még 2006-tól Magyarországon az Európa-bajnokságon és az áprilisi versenyen kívül?*

■ Sportos év lesz. Megyünk Szlovákiába az Európa-bajnokságra, a magyar válogatott körülnéz; ez nem jelenti azt, hogy bekerülünk az első ötbe. Ilyen szinten már nincs nagy különbség az első és az ötödik helyezett között. A tavaszi verseny helyszíne kérdéses: Olaszország, Spanyolország, vagy Magyarország. Ha itt lesz, mindent megteszünk, hogy jól érezze magát nálunk Európa. Csehországban lesz a testépítő-világbajnokság, legjobb versenyzőink indulnak.

● *Egy-két nevet meg lehet említeni?*

■ Barna Róbert, Németh István, ők jeleztek, hogy készülnek. Ezek az urak rendkívüli versenyzők. Sokat várok tőlük; nem azt, hogy világbajnokok legyenek – legyenek csak harmadikok, negyedikok.

Az IFBB a világ egyik legnagyobb sportági szakszövetsége, ennél nagyobb nem nagyon van. Ezenkívül a Junior Fitness VB-k nagyon fontosak számomra, két-háromévenként szeretnék ilyen versenyeket rendezni Magyarországon.

Tar Anita